

brugerne i Danmark ville ikke faae Sukkeret billigere derved. Det vestindiske Sukker er, som sagt, ikke i Stand til at tilfredsstille vort Forbrug, langtfra! Vore Roesukkerfabrikers Interesse vil selvfølgelig for Fremtiden under den naevnte Omstændighed, lige saa vel som nu for Tiden, være den, ikke at drive deres Produktion videre, end at det producerede Sukker kan forbruges i Danmark. De ville stille sig saaledes — og naar Produktionen væsentlig eller udelukkende er i Hænderne paa et enkelt stort Selskab, kunne de gjøre det — at de søge at udnytte Toldbegunstigelsen fuldstændig. Fremmed Sukker vil fremdeles have at være $\frac{3}{4}$ Dre mere pr. Pund, og derefter vil Prisen paa Sukker rette sig. Forbrugerne ville altsaa ikke faae en Smule deraf, det vil være en Begunstigelse i omtrent lige Maal til Vestindien og de danske Sukkerfabriker. Hvorvidt det er rigtigt at give Sukkerproduktionen i Danmark en saadan Begunstigelse, er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa, det anser jeg for at ligge udenfor min Opgave, jeg har kun villet vise den mundgaaelige Konsekvens af Forslaget. Men der er desuden andre Konsekventer, som ligge for, thi Spørgsmaalet om Sukkergriber saa dybt ind i hele vor Toldlovgivning, at det vil drage mange Konsekventer efter sig, naar man gjør Forandringer deri. Det skal jeg dog ikke fordybe mig i nu, jeg vil kun hævde, at en saadan Sag kan ikke behandles selvstændigt, den maa behandles i Sammenhæng med hele det store Toldspørgsmaal. Naar der er Tale om at estergive 400,000 Kr. af Statens Toldindtægter, er det ikke en Sag, som kan rives løs fra Toldlovgivningen i det Hele, lige saa lidt som i For de 500,000 Kr., som den spanske Handelstraktat vilde koste os, kunde rives løs fra det øvrige Tolbanliggende. Saaledes kan man ikke behandle Toldlovgivningen. Jeg vil hævde, at aldeles formelt er det umuligt at behandle denne Sag uden i Forbindelse med de andre Toldspørgsmaal, og derfor bør den ikke behandles udenfor den almindelige Toldrevision, og af den Grund vil jeg finde det rigtigt at fortafte saavel det ene Lovforslag som det andet.

Første Viceformand (Høgshøj):

Der er ganske vist en Forbindelse mellem de to Lovforslag, der staa først paa Dagsordenen, men jeg vil dog anse det for ønskeligt, om man ikke ved Behandlingen af det første Lovforslag gaar saa udførlig ind paa det andet Lovforslags Indhold, som den ærede sidste Taler gjorde. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til følgende ærede

Talere, at de opsætte de Bemærkninger, de kunde have at gjøre om den anden Sag paa Dagsordenen, indtil denne ligger for.

H. Nielsen: Den høitærede Finanzminister gjør mig virkelig Uret, naar han sagde, at jeg havde udtalt, at det var paa Grund af Høstens Størrelse i Vestindien, at Sukkerpriserne vare saa lave. Nei, det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg har tværtimod sagt, at det var en Følge af Sukkerroedruiningen, og at det allerede var hændeligt i 1880, da den samme Sag behandlede. Fremdeles bemærkede den høitærede Minister, at man skulde behandle Sagen og lade Storpolitiken ligge. Jeg har ikke i mindste Maade søgt ind i storpolitiske Spørgsmaal, idet jeg har taget det aldeles sagligt og lige overfor Ministeren har fremhævet, at det undrede mig noget, at han kom igjen med det samme Lovforslag, som han fremsatte i 1880, da Forholdene vare gunstigere, da det var en Forhandlingstid, og hvilket Forslag han dog den Gang ikke kunde faae gennemført. Naar den høitærede Minister fremdeles bemærkede, at vi kun sagde nei, men ingen Anvisning gav, saa er det ikke rigtigt. Den meget ærede Minister har faaet Anvisning, han har faaet Tilbud, nemlig i den nævnte Samling, Sommeren 1880, det Tilbud, at naar han vilde gaa ind paa en Regjeringskommission i Vestindien, vilde man ikke alene fortrække denne Kommission, men tillige betale det Understød, Kolonierne havde, saa længe Kommissionen regjerede og undersøgte Forholdene. Det var hele Udvalgets, baade Høires og Venstres, Opfattelse, at der kun kunde komme en varig Forbedring til Stede, naar Produktionsforholdene kunde forandres og forbedres paa Derne. Den høitærede Minister har aldeles ikke Nei, naar han siger, at det kun er det Negative, vi ville, at vi intet Positivt have fremsat. Her er netop en Sag, der har været foretaget gjentagne Gange, endog saa, som jeg har nævnt, med særlig Velvillie lige overfor den høitærede Minister, men han har aldeles ikke villet tage Hensyn til den Anvisning, som her fra Thinget er givet, og det er Grunden til, at man mener, at det paa dette Tidspunkt ikke kan nytte at forhandle denne Sag videre. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) har berørt, at Oprøret ikke kom som Følge af, at Militærudgifterne vare blevne indskrænkede, men som Følge af at Administrationen ikke havde tilstrækkelig Die for, at der den Dag var en stærk Samling i Frederikssted, og at det derfor var rimeligt, at man havde Militæret til Rede, saa meget mere, som man